

ROZPRÁVY

L I S T P R O K Ř E Š Ť A N S K O U D E M O K R A C I I

O B S A H :

ROČNÍK III., č. 8-9.
Srpen - září 1952
Agosto-settembre 1952

ZTRACENÁ DŮVĚRA

BEZ OBALU

KOMENTÁŘE A POLEMIKY:

O socialismu a socialistických stranách

Kde je dělník vykořisťován

K diskusi o dělnické otázce

AKTUALITY A POZNÁMKY:

Z galerie našich osvoboditelů

Soudruh Tonda Vejšplechta radí Radě
Ministr.

Spedisce: S. Ghelfand, Casella post. 5071, Roma-Ostiense, Italia

STAMPA PERIODICA

"Utuzování hospodářských styků mezi SSSR a Československem není diktováno komunisty. Je to má politika!"

(Ministr zahraničního obchodu dr. Hubert Ripka
v "New York Herald Tribune" v říjnu 1947.)

- = -

"Tito - to už je na první pohled něco jiného, než ti
čs. komunisté, kteří dnes u nás vládou. On se vrátil
z války s tváří začouzenou střelným prachem a oni
s prsty začerněnými inkoustem."

(Soudruh Ferdinand Peroutka v rozklase Free Europe
v Mnichově.)

- = -

"Socialismus je zcela správně vyznáván, jako mravně
vyšší způsob života."

(Dr. Ed. Beneš ve Vánočním poselství r. 1947.)

- = -

"Spojenectví s Ruskem je věcí všech stran Národní fronty,
je výsledkem jejich společného usilí, je věcí celého
národa, nikoliv jedné strany. Je-li smlouva věcí spo-
lečnou, jsou také zásluhy o tuto smlouvu věcí společ-
nou. Žádná strana nemá právo připisovati si výhradní
podíl na této smlouvě. Smlouvu připravila a projednala
Sránková vláda v Londýně."
Hlučný, dlouhotrvající potlesk na lavicích poslanců
čs. strany lidové.

(Dr. Ivo Ducháček v Prozatímním Národním Shromáždění
v Praze dne 8. března 1946.)

- = -

"Nikdy bez Sovětského svazu, nikdy proti Sovětskému
svazu, vždy pevně s ním po boku."

(Dr. Petr Zenkl v Prozatímním Národním Shromáždění
v Praze dne 14. listopadu 1945.)

- = -

R O Z P R A V Y - List pro křesťanskou demokracii.

Ročník III., číslo 8 - 9, srpen - září 1952.

Řídí a vydává S. Ghelfand, pod záštitou křesťansko-
demokratického hnutí v Itálii.

Adresa: S. Ghelfand, Casella Postale 5071,
Roma - Ostiense, Italie.

Ve zmateném kvapu událostí dnešních dnů se nám často zdá, že snad již nejsme vůbec schopni stát na něčem pevném, na solidním základu zdravého myšlení a víry v budoucnost. Připadá nám, jako bychom stáli na haldách písku, který je v neustálém pohybu. Vše, co nás naši otcové učili, se nestalo, demokracii, o které jsme tolik slyšeli, jsme nikdy nepoznali (snad jenom v cizině), bojovali jsme a umírali v bojích za ideál lepšího a plnějšiho života a tento byl potom našimi politickými předáky cynicky zpronevěřen a zprzněn, naše láska k pravdě a rodné zemi, všechny krásné city vůbec, byly rozšlapány do prachu nízkého politického obchodování s naším osudem.

Uprostřed naší unavené generace, která prošla tolika velkými utrpeními, často slyšíme skoro zoufalý výkřik: "Chceme žít!" Ano, nechceme nic víc než žít, žít čestně v práci a prostředí důstojném člověka, kde bychom mohli svobodně vztýčit hlavu a bez bázně říci to, co si myslíme a co chceme. Veříme, že je možno žít svobodně jen v demokracii, která buď je anebo není. O demokracii se nediskutuje. Jsou demokraté, t.j. slušní a poctiví lidé, kteří věří v lidskou důstojnost, a jsou také materialisté, všehomožného ražení, kteří nemohou než spo-
léhat na hrubou moc. Měli jsme příležitost také v exilu poznat oboje.

Je jistě těžké pochopit pohnutky mnohých Američanů, jež je vedly k uznání naší t.zv. reprezentace z řad těch politiků, kteří svůj cynismus vůči národu tak často a otevřeně manifestovali. Snad je tak konečně lépe, neboť jinak by ona mravní bída, která v našem středu roste, nikdy snad nebyla v celé své nahotě tak plně obnažena.

Avšak dnes jde o víc. Přicházíme zřejmě do kritického stá-
dia, kdy boj o osud lidstva bude záhy rozhodnut zbraněmi. Dwight D. Eisenhower jasně postřehl, že Amerika a s ní celý civilisovaný svět jsou v nejvážnějším nebezpečí celé historie. Nemáme-li všichni zahy-
nout a navždy ztratit svou lidskou osobnost, bude třeba velkých obě-
tí a mnoho svatého nadšení, abychom zvítězili. Eisenhower vede dnes křížové tažení pro mravní obrodu; proti mravní malátnosti a korupci staví čistý ideál of that "shining promise of tomorrow". Byly spá-
chány chyby v Postupimi, na Jaltě a jinde. Tajní agenti komunismu se infiltrovali i do těch nejvyšších řad americké exekutivy a není to-
dy divu, že se infiltrovali i v našem exilu. Výsledkem všech těchto chyb a korupce je dnešní neutěšený stav světových poměrů hrozící ú-
plnou zkázou demokratického světa.

Přicházíme tedy v této situaci k okamžiku, kdy bude třeba bojo-
vat. Boj proti zlu pozbývá však smyslu, nemá-li ono zlo být nahrazeno dobrem. Nechceme a nebudeme opakovat zkušenost z druhého odboje v Londýně. Na otázky naší země po válce dr. Beneš odpovídal svou pro-
slavenou frází, že musíme soustředit své síly k boji proti nacismu a netříštít se, zbytek pak že si rozhodne lid doma. Ve stejném čase však již od počátku rusko-německé války otevřeně ve svých projevech k lidu doma laskavostí BBC prohlašoval, že náš průmysl bude zná-
rodněn. Jan Masaryk pak již v r. 1943 v jednom svém projevu předví-
dal, že budeme mít politické strany, ale jenom tři nebo čtyři. Čs. vojáci bojovali za svobodu národa, více než 500 letců padlo v boji, aby se nakonec války nesměli vrátit domů, stejně jako Pattonova ar-
máda nesměla osvobodit Prahu, aby čs. vláda s Benešem vše mohla z
východu přinést osvobozovací dekrét ve formě košického programu. Což je možné, aby kdokoliv z nás, kteří jsme žili tyto pohnuté dny, mohl všechno to zapomenout? Měli bychom snad znovu trpět jen proto, aby nám titíž politikové jednou nedovolili ani návrat domů. S těmi-
to skutečnostmi na mysli a s těmito lidmi u moci bylo by jen stěží
možno hledat ono potřebné nadšení v srdci všech zklamaných. Zbabě-
lost fyzická nebo mravní je jen projev lidské osobnosti, a často
musí být odpuštěna. Avšak zbabělost je neodpuštělná u těch, kdo se
hlásí k vedení. Za zbabělým velitelem a za zbabělým vůdcem prostě
nikdo nepůjde. Statečným mužem pak může být jenom ten, kdo sobě a
světu říká pravdu, kdo pravdu hledá i u jiných a kdo pro pravdu je
ochoten obětovat třeba sebe sama. Tato statečnost si však do česko-
slovenských washingtonských kruhů cestu nenašla. A právě proto nár

připadá, že nestojíme na ničem pevném, že stojíme na haldách pohybu-
jícího se písku.

K pocitu bezpečnosti a pevného postoje je a bude nám třeba
oně mravní obrody, po které volá Eisenhower a s ním celý po svobodě
toužící svět. Proud této snahy po regeneraci mravních hodnot jest
dnes v celém světě tou nejsilnější hybnou pakou v těžkém boji proti
temným silám hrubého materialismu, toužícím po moci a vládě. V onom
zoufalém volání "Chceme žít!" ozývá se pravá duše člověka, neboť to
bude vždy člověk, o jehož osud v tomto zápase jde, a tento člověk si
je vědom toho, že tam, "kde důvěra zmizela, ani královské čtyřspřeží
ji nazpět nedovleče".

B E Z' O B A L U

(S. Ghelfand)

"Dobře učí ten, kdo umí dobře rozlišovat," praví scholastic-
ká poučka. Dobře rozlišovat musí však také politik - zejména politik.
K dobrému rozlišování potřebuje ovšem člověk, jak se lidově říká,
všech pět pohromadě. A to právě chybí leckterému z těch, kdo se v
naší emigraci vydávají za vůdce a za novodobé blanické rytíře, hod-
lající mermomocí zabrániti národu, aby se, nedej Bože, osvobodil bez
nich. Nemají sice logických zbraní, za to ale mnoho psychologických
pohnutek. Myšlení nahradili snáškou hesel a frází, často si vnitřně
odporující, místo argumentů se opírají o "resoluce" a o "zaujetí
stanoviska", neslouží, ale prodávají se. O koho jde? Uhoďsi, milý
čtenáři - jde o t.zv. Radu svobodného Československa ve Washingtoně.

Povyk, který spustili radovští břichoplazové u příležitosti
nového prý "sjednocení čs. exilu," nemůže nikoho oklamat. Nová t.zv.
Rada, která se od staré t.zv. Rady liší pouze tím, že mezi svými pa-
trony má také Lausmána a Tita, visí ve vzduchoprázdňém prostoru stej-
ně, jako i její předchůdkyně. Nemá za sebou nikoho v emigraci - mys-
líme ve slušné emigraci, které jde o zájmy národa. A nechť už přesta-
nou pánové z t.zv. Rady vykládat báčorky o tom, že prý mají za se-
bou Američany. Soukromý americký spolek, jenž si vydržuje t.zv. Radu
z jakýchsi záhadných důvodů, není totžný ani s americkým veřejným
míněním ani s oficiálními zákonodárcy a vládními kruhy USA, je-
jichž postoj vůči t.zv. Radě je svrchovaně rezervovaný, zejména v po-
slední době, kdy se stává čím dále zjevnější duchovní i materiální
spojitost washingtonské kliky s maršálem Titem a pražskou vládou -
viz nedávná odhalení komunistického agenta dra Erwina Munka před
subkomisí amerického senátu.

Připomínáme těm emigrantům, kteří se přidržují t.zv. realis-
tické politiky, že právě s realistického hlediska jakákoliv podpora
samozvané washingtonské t.zv. Rady je politickou neprozřetelností,
nemůže být ani pochyby o tom, že v případě zostření mezinárodní si-
tuace a event. všeobecné mobilisace Spojených států budou oněm ra-
dovským prominentům vykázána k pobytu místa, jež se svou povahou znač-
ně liší od vládních křesel. Nemáme proto obav, že by t.zv. Rada měla
vůbec příležitost k ušití nějaké té chebské boudy a la Košice,
protože v dané době bude zajisté mítí docela jiné starosti.

Nejde nám zde o t.zv. Radu, nýbrž o emigraci, která je otravována
prázdnými hesly a frázemi, bránícími výhledu na střízlivou politic-
kou skutečnost. Takovým prázdným heslem je především radovský humbuk
s t.zv. "návratem k čs. ústavě z r. 1920".

Ten, kdo mluví o návratu k čs. ústavě z r. 1920, doznává "co
ipso", že se v období 1920 - 1952 odehrálo něco protiústavního. Co
to bylo? Mnoho věcí. Především to bylo odstoupení části čs. území
Německu, Maďarsku a Polsku v r. 1938, v r. 1939 bylo to rozbití CSR a
zřízení t.zv. protektorátu, v r. 1945 to bylo postoupení Podkarpatské
Rusi Sovětskému svazu, a tak dále. Jelikož však s právního stano-
viska byla porušení čs. ústavy z r. 1920 v době válce předcházející a
za války restituována po osvobození v r. 1945, nebudeme se tedy ší-
řit o nich dále ani pátrat po těch, kdo spoluzavinili ona poruše-
ní ústavy z r. 1920. Avšak darování Podkarpatské Rusi sovětům, čin

protiústavní a nemravný, protože znamenal zaprodání statisíců nevinných lidí, které se Československá republika zavázala ústavou z roku 1920 chránit a které pak proti jejich vůli - nemůžeme přece jinak kvalifikovat pověstný "plebiscit" na Podkarpatské Rusi, organisovaný NKVD, než jako darebáctví - zašantročila nejbestiálnějšimu režimu, který kdy byl v lidských dějinách, což to nebylo porušení ústavy z r.1920? Než toto porušení ústavy nebylo doposud napraveno, a proto je vhodné mluvit o těch, kdo je spoluzavinili. Nemusíme je daleko hledat, vždyť jsou s námi v exilu a sedí v t.zv. Radě svobodného Československa ve Washingtoně, kde "podobní laskavým telátkům ssa-ji dvě kravičky" tu z Nového Jorku a i tu z Bělehradu. To jsou oni, kteří r.1945 hlasovali v t.zv. Prozatímním národním shromáždění pro to, aby byla Podkarpatská Rus protiústavně a proti všem zákonům lidským i božským darována sovětským NKVDistům. To jsou oni, kteří tenkrát pozdvihovali své pravice, div že si je neutrhli, a dívali se zálibně, jako se pejsek dívá do očí svému pánovi, do diplomatické lce, kde seděl pan soudruh Valerian Zorin-Dozorin, aby se přesvědčili o milém dojmu, jakým zapůsobily na sovětského soudruha vztyčené pravice srdnatých Československých vlastenců. A nyní titíž lidé, kteří v r.1945 pašlapali v prach čs. ústavu i práva čs. státních občanů a zašantročili sovětskému svazu část čs. státního území, mají drzost blábolit cosi o "věrnosti zásadám čs. ústavy z r.1920"!

Odevzdání Podkarpatské Rusi sovětům nebylo jediným protiústavním zločinem Spojených kolaborantů t.č. ve Washingtoně. Odsun Němců, znárodnovací dekréty a retribuční zverstva, všechno to bylo protiústavně navrženo, odhlasováno a uskutečněno. Spojení kolaboranti z Washingtonu se mohou ovšem vymlouvat na to, že protiústavní odsun Němců z Československa byl usnesen třemi vítěznými velmocemi v Postupimi, a že tehdejší čs. vláda se provinila jen zločiny proti lidskosti při provádění onoho usnesení o odsunu. Na co se však bude vymlouvat t.zv. Rada, až se jí národ jednou zeptá, jakým právem její členové navrhli, odhlasovali a uskutečnili protiústavní znárodnovací dekréty? Vždyť čs. ústava z r.1920 nic nepraví o tom, že podniky s více než 500 zaměstnanci představují vysoký stupeň vykořisťování dělnictva soukromým kapitálem (tak to stálo v důvodové zprávě pana soudruha Laušmana), kteréžto tvrzení, ostatně, není než pavědecká marxleninská pitomost za účelem revoluční agitpropagandy. Ústava z r.1920 vůbec nepřipouštěla hromadnou loupež soukromého majetku státem z důvodů socialisace a nastolení řádu jakési lidové lidovlády. Táž čs. ústava z r.1920 rovněž nic nevěděla o t.zv. lidových a národních soudech, kde se vina obžalovaných posuzovala nikoliv podle skutkové podstaty inkriminovaného činu, nýbrž podle toho, k jaké povolené politické partaji patřili přísedící a také podle toho, kolik majetku měla vyhlédnutá oběť retribuče. Základem státu je spravedlnost, avšak retribuční soudnictví bylo výsměchem spravedlnosti a rozvrátilo všechny právní i mravní základy Československé republiky. A právě ti, kteří spolurozvraceli ČSR a učinili z právního kdysi státu hotovou peleš lotrovskou již dávno před 25. únorem 1945, sedí nyní ve Washingtoně a hrají si na osvoboditelé národa. Od hladu, moru a washingtonských osvoboditelů, vysvoboď nás, Pane !

Zmínili jsme se o 25. únoru 1948. O tomto dni bylo již popsáno mnoho papíru a vypuštěno mnoho kouřové mlhy pro odvrácení pozornosti světa od podstatných skutečností spojených s oním osudovým datem. Washingtonští kolaboranti potřebovali honem vytvořit legendu o 25. únoru a o svém domnělém boji proti komunistické útočnosti. Zčásti se jim to také podařilo, a čteme často ve světovém tisku slova o "únorovém převratu" a o "komunistickém puči".

Již neboštík Goebbels říkal, že stokrát opakovaná lež se nakonec stane pravdou. Zdá se, že dokonce i strůjcové únorové legendy uvěřili lži, kterou sami pustili do oběhu, a nestoudně plivají po národě, který prý nepodpořil v rozhodné chvíli své statečně vůdce. Avšak pravda nakonec vždy vypluje na povrch, jako máslo na vodě.

Historie 25. února je historie hlouposti, zbabělosti a zrady těch, kdo byli svým úřadem a postavením povinni býti obezřetní, stateční a verní. Nebudeme se zde šířiti o všem, co předcházelo 25. únoru, o téměř totální kolaboraci nekomunistických stran s komunisty ve všech životně důležitých otázkách, o duchovní bolševisaci Československa a o radostném a dobrovolném lezení do sovětského chomoutu. Nechceme se tu zmiňovati ani o vzdálených příčinách 25. února 1948, jimiž byla nepochybně také ujednání teheránská a jaltská, a o kterýchžto ujednáních tvrdí washingtonští kolaboranti, že byla hlavní materiální příčinou 25. února. Toto tvrzení má ovšem své psychologické pohnutí, chybí mu však logika. Je sice pravda, že nebýt Teheránu a Jalty, mohlo by to všechno dopadnouti jinak. Avšak stejně nepochybně je, že kdyby se byl praotec Čech zastavil nikoliv na Řípu, nýbrž třeba na jižním úpatí Pyrenejí, tak by nám nemohl žádný Teherán uškodit. Ponechme proto metafysickému bádání o příčinnosti jevu otázku větší nebo menší viny teheránské konference a praotce Čechů na 25. únoru, a přistoupíme přímo k unorovým událostem, jak se odehrály ve skutečnosti.

- - -

Jak známo, v pátek 20. února podalo 12 nemarxistických ministrů demisi do rukou presidenta dra Beneše. Někteří tvrdí, že tuto demisi zosnoval dr. Ivo Ducháček, jiní tvrdí, že to byl dr. Hubert Ripka nebo dokonce sám president Beneš. Není to ovšem důležité. Avšak důležitá je ideová koncepce oné demise. Oněch 12 geniálních státníků usuzovalo následovně: po demisi 12 ministrů vláda se stane neschopná usnášení. Tím bude ministerský předseda Gottwald donucen k podání demise za sebe a za zbytek vlády. President republiky pak jmenuje prozatímní vládu a vyhlásí parlamentní volby, v nichž komunisté značně ztratí, atd, atd.

Je pravděpodobné, že dvanáct ministrů i sám dr. Beneš počítali s tím, že také soc. dem. ministři podají demisi, a že by se Gottwald tak ocitl v naprosté izolaci a musil ustoupit. Aby ulehčili soc. demokratům rozhodnutí o event. demisi, použili odstupující ministři záminky nikoliv základního rázu, jako na př. otázka další socialisace a pod., nýbrž nařízení komunistického ministra vnitra Noska o výměně osmi oblastních velitelů SNB, tedy záminky jaksi "neutrální". Nepředvídavost a státnická nezralost našich lidově lidovládých vládců se tehdy projevila v celém svém lesku:

Za první, neučinili si žádný plán postupu v případě vítězství, t. j. Gottwaldovy demise, a nikdo z nich dosud neví, zdali onoho 20. února 1948 bylo rozhodnuto vytvořit novou parlamentní vládu bez komunistů či nikoliv.

Za druhé, nikdo si nepoložil otázku, co bude, když Gottwald demisi nepodá.

Gottwald, jak známo, demisi nepodal. Postupoval při tom však naprosto "ústavně a demokraticky". Odpoledne v pátek 1948 prohlásil Gottwald dru Benešovi, že se sice vláda stala neschopnou usnášení kvůli demisi 12 ministrů, avšak zbývající ministři, t. j. komunisté a soc. demokraté, představují více než 51% většinu Ústavního národního shromáždění i celého národa, a že tedy nikoliv on, Gottwald, má odstoupiti se zbytkem vlády, nýbrž naopak, president Beneš musí přijati demisi dvanácti a stvrditi svým podpisem listinu nové vlády, kterou on, Gottwald, předloží presidentovi k schválení. Dr. Beneš pak následujícího dne v sobotu 21. února prohlásil, že každá příští vláda bude mítí Gottwalda v čele, čímž ovšem učinil celou páteční demisi směšnou a zbytečnou. Ostatně dr. Beneš již po první rozmluvě s Gottwaldem v pátek odpoledne viděl, že tažení je prohráno a snažil se všemožně zachrániti situaci četnými vzkazy k sociálním demokratům, aby také oni podali demisi a tím znemožnili Gottwaldovu posici. Je nasnadě otázka: co by se bylo stalo, kdyby odstoupili také soc. demokraté? Odpovídáme: Gottwald by musel ustoupiti, protože tehdy ještě nepřišel čas pro izolovanou komunistickou akci, a hlavně proto, že Moskva kladla největší důraz na to, aby se převzetí moci komunisty v Československu odehrálo se zachováním všech ústavních a parlamentních náležitostí.

Demise 12 ministrů kvůli tomu, že soudruh Nosek nehodlal plniti vládní usnesení o odvolání osmi nových oblastních velitelů SNB, byla detinská hloupost z toho důvodu, že počínání soudruha

Noska bylo protivládní a protiustavní rebelií, a že tudíž zasluhoval okamžitého sesazení a potrestání. Místo toho podalo dvanáct ministerských mudrců demisi ("My už s vámi nehrajeme, jste zlí, my jdeme pryč") aniž by byla předem zajištěna pomoc soc. demokratů a Gottwaldova izolace. Bezprostřední příčinou pak 25. února byla zrada čs. sociální demokracie, zrada, jež je jednou z nejčernějších stránek politických dějin CSR.

Ať už se díváme na onu demisi dvacíti ministrů jakkoliv, jedno si musíme ujasnit: v pátek 20. února byly vrženy kostky o osud národa. Sociální demokracie se zasloužila o vítězství komunistů tím, že setrvala až do konce v Gottwaldově vládě. Vedení čs. soc. demokracie mělo tenkrát ovšem těžkou posici: Vědělo velmi dobře, že by event. demise soc. dem. ministrů znemožnila Gottwaldův odpor a přivodila jeho pád. Avšak právě toho se sociální demokracie obávala. Vždyť by pádem KSC byly ohroženy také osudy další socialisace a sovetisace Česko - slovenska! Koneckonců sociální demokracie vždy měla a má dosud program totožný s komunismem, a vždy posuzovala politické události se stanoviska třídního boje, jak jí to přikazoval její marxistický ideový základ. Vedení soc. demokracie v oněch únorových dnech sice uznávalo v rozhovorech a jednáních s politiky a s prezidentem republiky, že v zájmu národa a pro záchranu elementárních svobod měli by soc. dem. ministři rovněž odstoupit, s druhé strany však poukazovali na svůj třídní charakter a na to, že nechtějí vstoupit do žádného protikomunistického bloku.

Sociální demokraté měli na vybranou - buď zájmy národa anebo zájmy partaje. Zájmy partaje ovšem zvítězily a národ byl zrazen. Nezájímá nás, co se odehrávalo uvnitř soc. dem. vedení v oněch osudových dnech 20.-25. února. Nesouhlasil-li tehdy některý soc. dem. prominent so stanoviskem vedení, měl odstoupit z vlády, i kdyby měl být za to vyloučen ze strany; protože svoboda národa je statek vyššího druhu než vnitropartajnická svinstva. Nic takového se ovšem nestalo. Soc. dem. ministři zůstali ve vládě a drželi Gottwalda. Víme dnes, že se v oněch dnech dr. Beneš neukázal pravým mužem na pravém místě. Avšak z počátku byl pevně rozhodnut, že neustoupí Gottwaldovi. Vzkazoval neustále soc. demokratům, aby také vystoupili z vlády. V pondělí 23. února navštívili dra Beneše Lausman a Vilím, oba t.č. v exilu a oba jsou nyní pilně zaneprázdněni osvobozováním národa. Přečetli krásný dopis adresovaný vedení KSC a oznamili, že soc. dem. ministři Majer, Jankovcová a j. zůstanou ve vládě. President se rozplakal.

Me s podivem, že našel ještě v sobě tolik duševní síly, že vzdoroval Gottwaldovi další dva dny až do středy 25. února, kdy došla ve známost dohoda, kterou byli právě uzavřeli Lausman s Hierlingerem a Gottwaldem o podpoře komunistických požadavků. Dílo sociálnědemokratické zrahy na národě bylo dokonáno. President pak podepsal listinu nové vlády, do níž vstoupili také Lausman a Jan Masaryk.

Později se vykládalo, že prý Václav Majer podal demisi v posledním okamžiku do rukou presidenta republiky. - o není pravda. Pán soudruh Mayer seděl ve svém kabinetě v budově ministerstva zemědělství, kde se nacházelo také ministerstvo výživy, tak dlouho, až si pro něho přijela tři nákladní auta znárodněné firmy Odkolek s komunistickými úředníky. Vešli pak do ministerského kabinetu, a za malou chvíli úředníci, kteří vyběhli z kanceláří, spatřili pána soudruha Majera, kterého vyváděli ven. Pan soudruh Majer měl tehdy slzy v očích a stále opakoval: "co jsem Vám udělal? Celý život jsem pracoval pro vás, já si tohle nezasluhuji". - Jeho hlas byl najednou přerušen hlasem sekčního šéfa Kotátka - Katze, t.č. v base, který začal rvát: "Ať žije maršál Stalin!" Ke Kotátkovi se ihned přidali další soudruzi a tak byl soudruh Majer za vítězného ryku komunistické holoty vyveden na ulici před budovu, čímž doministroval. nesedí v t. zv. Radě a zaměstnává se ponejvíce také osvobozováním národa. Nadává při tom Lausmanovi zrádce, Lausman zase totéž tvrdí o něm. Mají asi pravdu oba.

Než - vraťme se k onomu návratu k čs. ustavě z r. 1920! Nemůže ovšem býti nejmenší pochybnosti, že páni, soudruzi a vubec kolaboranti kteří zašantročili Podkarpatskou Rus, vydali všanc komunobanditům desetitisíce obětí retribučního teroru a oloupili statisíce čs. občanů o majetek - ani nepomyšlejí na to, aby nějakým způsobem napravili své zločiny.

Když mluví o ústavě z r.1920, nemají na mysli právní restituci stavu, jež zavinili. Jde jim o něco jiného. Jde jim o násilné odnárodnění a asimilaci slovenského národa.

Čs. ústava z r.1920 mluví o československém národě a o československém jazyce. Košický vládní program z 5. dubna 1945 již nemluvil o československém národě, nýbrž o národě Čechů a národě Slováků a sliboval Slovákům úplnou samosprávu. Tento košický vládní program podepsali Majer, Stránský, Procházka, Laušman, všichni t.č.v exilu, zaměstnávající se ponejvíce osvobozováním národa. Košický program ovšem nebyl podepsán drem Zenklem pro překážky technického rázu, avšak dr. Zenkl podepsal v létě 1945 zakládající listinu socialistického bloku ustanoveného za účelem uskutečnění košického programu, neboli prašt jako uhoď! Také dr. Petr Zenkl je t.č.v exilu a je výdělečně zaměstnán osvobozováním národa. Kromě toho jsou v t.zv. Radě tři bývalí generální tajemníci košických stran a přibližně bývalí poslanci, z nichž mnozí odhlasovali vyše zmíněné protiústavní zločiny a pak nasadili korunu své zbabělosti a politické nečestnosti odhlasováním důvěry nové Gottwaldově vládě v březnu 1948. Všichni pak svorně osvobozují národ, mnohdy v srdečné dohodě s pražskou komunistickou vládou, jak vyplývá z úřední zprávy subkomise amerického senátu č.97.249, stránka sedmá (výpověď šéfa čs. špiónážní služby v USA dra Erwina Munka).

Všichni tiho pánové, soudruzi a vůbec kolaboranti neodvolali do dnešního dne nic z toho, co byli napáchali v letech První Národní fronty 1945 -1948. Dovolávají-li se však ústavy z r.1920, činí tak jen proto, aby popřeli slovenskou národnost a oprávněné slovenské nároky. Prohlašují Msgr. dra Josefa Tisa za zrádce a zločince, a označují Slovenský stát v době 1939 - 1945 za ryze fašistický útvar.

Nemůže být ovšem sporu o tom, že Slovenský stát vznikl 14. března 1939 z vůle Hitlerovy. Je to historická skutečnost. Historickou skutečností je také to, že dr. Tiso z počátku váhal a sám nevěřil v životaschopnost samostatného slovenského státu, a s ním též i mnozí vynikající slovenští činitelé. Napsali jsme však výše, že "dobře učí ten, kdo dobře umí rozlišovat". Pod fašistickou slupkou Slovenského státu se skrývalo zdravé křesťanskosociální jádro. Svědčí o tom sociální zákroky slovenské vlády a co hlavní, lidská a tolerantní politika prezidenta Tisa, který musil nejednou ostře bojovat proti totálně-fašistickým snahám dra Vojtěcha Tuky a Šani Macha. Dr. Tiso nepřipustil vykonání ani jednoho rozsudku smrti, a když byla Himlerem nařízena deportace slovenských Židů do Německa, udělil na 9.000 t.zv. prezidentských výjimek, čímž zachránil život obětem nacistického rasového teroru. Slovenský stát si počínal po hospodářské stránce velmi obratně a CSR po osvobození těžila po několik měsíců z více než miliardové špičky slovenského zahraničního obchodu v době války. Dr. Tiso ani nedovolil, aby komunisté Husák a Novomeský byli pronásledováni Machovým ministerstvem vnitra a jeho gardisty, a oba tiho od purci dra Tisa klidně žili v Bratislavě po celou dobu Slovenského státu (oba jsou t.č. v čs. komunistickém zálari).

Naproti tomu Gottwaldovsko-zenklovské Československo poválečné, ač mělo lidově lidovládnou slupku, obsahovalo ryzí marxofašistické jádro. Ihned na jaře 1945 bylo 20.000 Slováků uhnáno na Sibiř za lhostejného mlčení čs. košické vlády. Církevní školství na Slovensku bylo dokonale zničeno, protože sociálfašisté v něm spatřovali nebezpečí pro dialektickomaterialistickou propagandu. Nikdo si v národně-frontovské CSR nebyl jist svobodou, majetkem a životem. Rozsudky smrti takměř pršely, a během několika měsíců po "osvořčení" bylo oficiálně popraveno na 800 lidí, aniž by byl prezident E. Beneš někdy použil svého ústavního práva amnestie.

Parlament se stal paskvilem na zákonodárnou instituci a proměnil se ve sbor placených loutek, příkyvuujících každému svinstvu protiústavně a nezákonně zřízené t.zv. Národní fronty t.j. Gottwalda, Slánského, Fiedlingra, Vilíma, Krajiny, Zenkla, Klímka atd. Odpovědnost vlády fakticky zmizela, a slavná zákonodárná komora se nezmohla ani takovému Durišovi, ačkoliv v každé civilisované zemi by byl za své darebácké kousky zavřen jako sprostý zločinec. Odvážil-li se některý časopis ostřejší kritiky ÚRO, KSC nebo i jeh SCM, bylo na kritisujícího ihned podáno trestní oznámení a šefredaktor časopisu byl důrazně napomenut vedením vlastní politické partaje, nebo také časopis zasta-

ven. (Na pisatele těchto řádků bylo podáno Státní bezpečností 27 trestních oznámení ještě před 25. únorem 1948). Radovská klika a její sykotanti drze lžou, když tvrdí, že před 25. únorem byla v CSR svoboda a panovalo právo. Národněfrontový režim byl režimem sociálněfasistickým, který se po dobrovolném a ústavním předání vládní moci komunistům dne 25. února 1948 pouze přeměnil v režim komunistický panující dodnes!

Ti, kteří stále poukazují na rasistickou slupku bývalého Slovenského státu, měli by se nejdříve zastydět nad fašistickým jádrem národněfrontovského Československa, které vytvořili, řídili a nakonec sami rozbili a zradili. Pravíme "rozbili", protože nedodržením slibu slovenské autonomie a zavražděním Msgra Tisa zničili česko-slovenský poměr a rozbili Československou republiku.

Proč byl dr. Tiso oběšen? Naši radovští osvoboditelé dodnes neuvedli ani jeden přiléhavý důvod k tomuto zločinu. Místo logiky rozhodovala u nich také v této otázce jen psychologie. Slovenský stát byl prý ve válce s SSSR a USA. Proč tedy nesoudili dra Tisa Sověty a Američané? Žaloba vinila dra Tisa ze zrady přísahy, kterou složil jako poslanec čs. Národního shromáždění. Nebyl-li však také T. G. Masaryk poslancem rakouské říšské rady? Což nepřisáhalo 27 českých pánů Ferdinandu II. Habsburskému? Nepřisáhali-li čs. legionáři císaři Františku Josefu I? Stali se však národními hrdiny.

Avšak komunisté toužili po bezživotí Tisově, protože byl odpůrce komunismu a Sovětského svazu. Národní socialisté hlasovali ve vládě dne 16. dubna 1947 pro smrt Tisovu, protože to byl katolický kněz. Lidovci a slovenští demokraté sice hlasovali pro doporučení milosti pro Msgra Tisa, avšak nepodali prezidentu dr. Benešovi minoritní votum - šlo přece jen o vládní stanovisko, nikoliv o nařízení! - aby se zalíbili komunistům a Moskvě a aby prý neztížili dr. Benešovi jeho rozhodnutí, neudělit milost Tisovi. Dr. Beneš pak nenáviděl Msgra Tisa z celé duše své a z celé mysli své, protože Tiso byl lepším a hlavně lidštějším prezidentem, než on sám. A proto byl Msgr dr. Tiso zavražděn dne 18. dubna 1947 a Československo zavražděno s ním. Nyní sedí titíž páni, soudruzi a kolaboranti ve washingtonské t.zv. Radě, žvaní o demokracii, humanitě a věrnosti ústavě z r. 1920 a činí se ze všech sil, aby definitivně pohřbili zbytky česko-slovenské vzájemnosti.

Musíme otevřít oči a přestat si konečně sami nalhávat do kapsy. Je smutnou skutečností, že se česko-slovenský poměr stále zhoršuje, a to na obou stranách. Slovákům připomínáme nevyvrátitelný historický fakt, že v době prvních 20 let ČSR prodělal slovenský národ největší národnostní, kulturní a hospodářský rozvoj ve svých de-

nách. Slováci ovšem mohou být právem hrdi na svůj Slovenský stát, jež proti všemu očekávání vedli dobře a obezřetně, hlavně zásluhou katolického kněze Msgra Tisa. Necht však nezapomínají toho, že nebyť 28. října 1918, nebyť ani 14. marec 1939. Nemají proto práva představovat ČSR jako "žalář národů" a podobně. U nás se na př. mohl Němec narodit, vyučit se a pracovat po celý svůj život, aniž by byl nucen mluvit česky. Komunismus na Slovensko nepřinesli Češi, nýbrž to byla silná KSS (30% hlasů voličstva v r. 1946!), která nejen uskutečňovala cíle komunismu na Slovensku, nýbrž také v Čechách - Duriš, Clementis, Široký a j. Msgra Tisa odsoudili a zavraždili slovenští soudcové, a k hanebnému hlasování v pražské vládě dne 16. dubna 1947 došlo jen v důsledku toho, že Msgr Tisa zradila Slovenská národní Rada v Bratislavě se Slovákem drem Lettrichem v čele. Připomínáme dále tu nevyvratnou skutečnost, že jen v důsledku obnovení ČSR r. 1945 nedošlo k vojenské okupaci Slovenska natrvalo Rudou armádou a k násilnému včlenění Slovenska do Sovětského svazu ihned po ukončení druhé světové války.

Tyto historické skutečnosti ovšem nikterak nezmenšují přirozené t.j. božské právo bratrského slovenského národa na státnost. A v tom právě vězí "pudla jádro". Je největším hříchem t.zv. Rady, že právě kvůli její výslovně imperialistické a asimilační politice v otázce slovenské došlo k tak pronikavému zhoršení česko-slovenského poměru.

Je lidsky pochopitelné, že slovenská reakce na stupidnost t.zv. Rady a kruhů vrčí a socochvostá včetně lidových kolaborantů, je mnohdy více než prudká.

Washingtonská lausmanská-gottwaldovská klika nemůže již jinak prospěti národu, než svým odchodem a zmizením z politického života, může však ještě mnoho pokazit svou přítomností. Zenkl a Ripka se mohou ovšem snadno dohodnout s Lettrichem a Ferienčukem, nikdy se však nedohodnou se Slovenským národem, o jehož skutečném smýšlení

nomůže být ani nejmenší pochybnosti. Nejméně 90% Slováků doma a 80% Slováků v emigraci je pro svůj samostatný slovenský stát. I kdybychom my Češi byli jako jeden muž proti tomu, tážeme se, jakým způsobem mohli bychom v tom Slovákům zabránit? Tážeme se ilusionistů a politikůch diletantských packalů z radovské kliky kolem washingtonských bonza - Hodláte snad přijít s českým vojskem na Slovensko a utopit příp. Slovenský stát v krvi slovenských vlastenců? Nebo si snad namlouváte, že Lettricha, Blaha a Ferlončuka při ezete na amerických bodácích až do Bratislavy? A co se pak s nimi stane, až ony bodáky z Bratislavy odtáhnou?

Ilusionismus a nejhlupejší diletantství radovského Ku-Kux-Klamu ve Washingtoně našly svůj vrcholný výraz právě v oné naději na americké bodáky. Je však nepochybné, že dojde-li vůbec k americkému mocenskému zásahu ve věci česko-slovenského poměru, bude to organisace plebiscitu na Slovensku. Je rovněž nepochybné, jak potom onen event. plebiscit dopadne.

A tu je historickým úkolem a národní povinností české emigrace, aby se dohodla se skutečnými zástupci slovenského národa v exilu o budoucím poměru mezi našimi zeměmi. Nesmíme připustit, aby několik neodpovědných laušmansko-gottwaldovských agentů zničilo všechna pojitka mezi námi a bratry Slováky. Nesmíme s naší strany připustit, aby radovská klika uplatňovala v emigraci imperialistické a asimilační cíle pražské komunistické vlády vůči slovenskému národu, a tím znemožnila pro budoucnost jakoukoliv dohodu mezi Čechy a Slováky i na poli mezinárodním.

Prvním předpokladem však každé dohody je přiznání práva Slováků na státnost a jejich výhradné kompetence použít tohoto práva podle jejich volného uvážení. Je naším přesvědčením, a také přesvědčením mnohých Slováků, že by pak nic nestalo v cestě k ohlupnému porozumění v duchu bratrské srdečnosti. A věříme, že také k této bratrské dohodě skutečně dojde, přes hlavy samozvaných profesionálních osvoboditelů, pro něž není jiného místa než v politickém propadlišti.

- - -

K O M E N T Á Ř E A P O L E M I K Y :

O socialismu a socialistických stranách...

Lidé vždy usilovali o to, aby uspořádali lidskou společnost co nejlépe. Toto usilí o lepší a spravedlivou společnost má název **s o c i á l n í r e f o r m i s m u s**.

"**S o c i a l i s m u s** je takové společenské zřízení, ve kterém všechny výrobní zdroje a prostředky patří státu." Tuto definici najdete ve všech knihách o socialismu a v každém naučném slovníku. Je to tedy definice všeobecná. Není však úplná. Proč?

Protože tato definice socialismu vyzdvihuje jen jednu stránku společenských vztahů v socialistické společnosti, totiž pouze vlastnický vztah k výrobním zdrojům a prostředkům. Z této definice vyplývá jen to, že v socialistickém státě neexistuje soukromé vlastnictví statků sloužících výrobě a že tyto statky patří celé společnosti. Avšak tato definice nic nepraví o vnitřním obsahu onoho společenského vlastnictví výrobních prostředků. Vždyť společnost se koneckonců neskládá ani z výrobních prostředků, ani z vlastnických vztahů, nýbrž z lidí. Jen taková definice socialismu je úplná a příslušná, která obsahuje v sobě také přesné určení vztahů mezi lidmi ve společnosti, která monopolně vlastní výrobní zdroje a prostředky.

Kromě toho, ona všeobecná uznaná definice socialismu nic nepraví o tom, kdo spravuje výrobní prostředky, jež vlastní stát. Můžeme si lehce představit společenský řád, kde všechny výrobní prostředky patří sice státu, avšak jednotlivé výrobní podniky spravují a provozují soukromí nájemci, kteří platí nájemné a třeba i podíl na docíleném zisku státu-majiteli. Byla by to tedy společenská soustava, kde by vlastníkem výrobních prostředků byl stát, avšak nebyl by to socialismus. K definici socialismu proto patří také zmínka o tom, že socialistický stát nejen vlastní výrobní zdroje a prostředky, nýbrž také je spravuje a řídí.

Jelikož se však výrobní zdroje a prostředky nemohou samy přeměňovat v investiční a spotřební statky, je třeba, aby byly uvedeny v činnost a udržovány v provozu lidmi.

Socialistický stát musí tedy zaměstnávat své občany prací na p tróicích mu výrobních zdrojích a prostředcích. Vzhledem k tomu pak, že jiných vlastníků výrobních prostředků v socialistickém státě není, je socialistický stát monopolním vlastníkem celé národní práce.

Každý stát vykonává svou moc skrze rozvětvený aparát zaměstnanců, tedy socialistický stát také, který nad to musí zaměstnávat lidi, dozírající nad národní výrobou a prací. Tento aparát řídicí a dozorcí je pro socialistický stát naprosto specifický a podstatný.

Co je tedy socialismus? Socialismus je společenské zřízení, v němž veškeré výrobní prostředky a národní práce patří státu a jsou monopolně řízeny státními dozorci.

Rovněž politické hnutí usilující o nastolení socialistického řádu, se nazývá socialismus. T.G.Masaryk v "Otázce sociální", sv.II. říká: "Je-li socialismus usilí o spravedlivou a spravedlivější společnost, tož jsem socialista." Z těchto slov jasně vyplývá, že T.G.Masaryk připouštěl socialismus jen potud, pokud uskutečňoval zásady sociálního reformismu, na př. zkrácení pracovní doby, zvýšení mzdy, sociální pojištění atd. Nikdy a nikde nehlasil se T.G.M.k společenskému systému, v němž státní dozorcí monopolně kontrolují národní výrobu a práci.

Jelikož občan v socialistickém státě je existenčně závislý výlučně na státě, je zřejmé, že veškerý život jednotlivce v socialismu je i život duchovní a kulturní je podroben kontrole a dozoru aparátu státních úředníků monopolně spravujících výrobní prostředky a vykonávajících faktickou kuratelu nad každým občanem.

Marxistické politické strany usilují o nastolení socialismu pomocí násilné akce organizovaného dělnictva a připouštějí parlamentní spolupráci s jinými politickými směry jen potud, pokud přibližují příchod socialismu. Podstatným bodem programu marxistických stran je násilné uchopení politické moci v příhodný okamžik a zřízení stranické diktatury. K marxistickým stranám u nás patří KSČ a sociální demokracie. Obě tyto strany mají totožný program a vzájemně se doplňovaly v letech 1945 - 1948, kdy konečně splynuly v jednu KSČ. V exilu se liší čs.sociální demokracie od KSČ jen svým názvem.

Národněsocialistická strana usiluje o nastolení socialismu cestou parlamentní, nebo také diktatury, na níž by měla přiměřený podíl. V první Národní frontě 1945 -1948, která byla politickou diktaturou košických stran, rozcházel se často národní socialisté s KSČ kvůli tomu, že ne vždy obdrželi přiměřený podíl na společné kořisti. V letech první Národní fronty se strana národně-socialistická vzorně zasloužila o uskutečnění socialismu v Československu. Exilovým programem lo budoucna čs.strany národně-socialistické je vyhazov komunistů z vedoucích funkcí v socialistické ČSR a opatření hřeživých ministerských i generálněředitelských křesel pro své věrné stoupence. Nazývají tento program humanitním socialismem a dovolávají se Husa, Komenského a Masaryka, protože jsou mrtví a nemohou se bránit.

Socialistická čs.strana lidová vznikla ve vlasti po zániku nesocialistické čs.strany lidové. V exilu existují jen jednotliví představitelé bývalé čs.strany lidové, kteří jsou ochotni uskutečňovat socialismus či jej neuskutečňovat, podle toho, s které strany obdrží příslib ministerských a generálněředitelských křesel. Rádi se při tom dovolávají Pána Boha a papežských encyklik, které nikdy nečetli. Tvorbí se sociálními demokraty, národními socialisty a s KSČ dohromady dosti pevný celek, spojený hlavně hospodářskými zájmy.

Kde je dělník vykořisťován ?

Někdy stačí uvést nahoře jediný kamének do pohybu a dole spadne celá lavina. Podobně tomu kamének lži marx-leninské nauky vyvolal lavinu neštěstí a bídy, pod níž je přhrben život lidí v lidovědemokratických rájích za Zeleznou oponou.

V základě marx-leninské společenské nauky je tvrzení, že každý námezdní poměr záleží ve vykořisťování zaměstnance zaměstnavatelem. Podle Marxa vzniká podnikatelský zisk jen tak, že si podnikatel při své práci určitou část dělníkovy práce, kterou mu neplatí. A toto tvrzení nazývá pak marx-leninismus v učení o třídním boji, o krizi kapitalismu, o sociální revoluci a nevyhnutelném vítězství socialismu. Oč to prožíváte na své vlastní kůži všechny důsledky marx-leninské

doctriny: Otročskou práci, koncentráky, noční jesle, jednotné kolchozy a bakteriologické vejšplechty bolševické propagandy.

Avšak základem všech základů je ona theorie podnikatelského zisku, vynalezena Marxem. Moderní národohospodářská věda dávno už zavrhla tvrzení, že pramenem podnikatelského zisku je nezaplacená část manuální práce dělníkovy a nic jiného. Stačí se podívat jen do továren, ve kterých je veškerý provoz zmechanisován - kde v nich vyrábí zisk, když tam ani žádní dělníci nejsou? Náš stavební dělník vydělá 3-4-5 tisíc korun měsíčně, nadře se neličsky, přinese denně k míchačce betonu 400 - 500 pytlů cementu, vařících každý pálmetráku, při tom se nehnějí po chuti, jelikož na všechno jsou lístky, poukazy a body, a na nákup ve státních zlodějních nejsou peníze. Avšak americký dělník ve stavebnictví vydělává 20 i více tisíc korun měsíčně, nenadře se vůbec, ponevadž všechnu těžkou práci vykonávají stroje, je výborně živěn a oblečen a neví, co to je státní šmelinárna, neboť jeho manželka si v každém obchodě koupí všechno, na co má chuť a to bez jakýchkoliv lístku a bodů, levně a v prvotřídní jakosti.

A teď si představte, že otrhaný a hladový dělník ze socialistického ráje za železnou oponou začne vykládat, že on, hladový otrhanec a otrok, který ani pípnout nesmí, nechce-li přijít do koncentráku nebo na Sibiř, není vlastně už nikterak vykořisťován a že vykořisťován je právě jeho americký kolega žijící v blahobytu a beze strachu!

Představte si jen, že udřená matka, která musí dát své robátko do nočních jeslí a jít otročit do fabriky, aby tam vyráběla blahobyť pro vládnoucí vrstvu soudružských bonzů, začne mávat před takovým italským dělníkem svými ubohými lístky na mléko a poukazy na tři metry nití - jiné textilie totiž v ČSR snad už ani nejsou - a dokazovat mu, že ona je šťastná a spokojená, protože již nemusí pracovat pro soukromého podnikatele! Jen se podívejte kolem sebe, kde o nakupuje ve státních obchodech u vás! Jsou to dělníci? I kdepak! Jsou to soudruzi z ministerstev, URO a generálních ředitelství zesocializovaných průmyslových podniků. A z čeho nakupují v těchto státních zlodějních, kde oblek stojí deset tisíc korun, tito blahobytní páni soudruzi?

Z vaší práce, z prá v továrnách udřených dělnických matek, z práce přestárých důchodců, kteří byli nuceni chopit se krumpáče a lopaty, protože jim soudruzi sebrali pensi, z práce dětí na tak zvaných brigádách, z práce mrzáků a nemocných, z práce otroků v padesáti koncentračních táborech, které páni soudruzi zřídili, aby si zabezpečili lacinou pracovní sílu.

To jsou oni vykořisťovatelé národa, otrokáři a pijavice oizí krve, praví parazité a darmožrouti, kteří tyjí z cizího potu a cizí práce! Marxova theorie o tom, že podnikatelé vykořisťují své dělníky se nepotvrdila v zemích se soukromohospodářskou soustavou na Západě, protože tam sociální úroveň dělnictva stále stoupá, takže pracující více a více splývají se střední vrstvou obyvatelstva. Avšak v zemích lidovědemokratického ráje za železnou oponou, tam rostou třídní rozdíly nezadržitelně. Na jedné straně je u vás třída pohůnků, privilegiovaných kompartajníků, kolaborantů a rudých gestapáků - na druhé straně miliony vykořisťovaných, podvyživených a zbídačených pracujících lidí.

Marxova nauka se potvrdila na sto procent jen v Sovětském svazu a jiných socialistických státech. Proč? Protože v celém světě šaty šije krejčí, boty vyrábí švec a pole orá sedlák. Avšak u vás všechno dělá a kontroluje s t á t, t.j. vedoucí třída parazitů, komunistických pohůnků a rudých gestapáků.

Zde na svobodném Západě dává dělník z každé vydělané koruny asi 25 - 30 haléřů státu, aby ho stát chránil, učil jeho děti ve školách, zabezpečil ho pro případ nemoci a stáří a bránil před hordami rudých džingischánů.

Ale u vás musíte z každé vydělané koruny, kterou vám soudruh stát dává za vaši práci, vrátit státu ve formě srážek a spotřebních daní celých devadesát haléřů, aby se páni parazité a obrsoudruzi měli dobře. A až se do naší vlasti znovu vrátí svoboda a soudružské plechové huby vás budou znovu ujišťovat, že sociální pokrok záleží v tom, že všemocný stát monopolně řídí veškerou výrobu a národní práci - honem vyneste tyto zvanily za bránu, a škoda každé rány, která padne mimo!

NB. Vysíláno Italským rozhlasem 19.8.52. České oddělení Italského rozhlasu vysílá z Říma Gheffandovy komentáře v úterý a pátek v denním pořadí od 21.55 - 22.15 střed. evrop. času na krátkých vlnách 31.15m, 42.19m

Článek prof. dra B. Chudoby "Jadro úkolu" polemický článek dra Jana Bati a Chudobova replika vyvolaly značnou pozornost v celé naší emigraci. Dostáváme desítky dopisů od čtenářů z celého světa, mnohdy dokonce velmi energických - někteří se totiž dožadují, aby redakce Rozprav přestala nadále uveřejňovat články dra Chudoby, jiní - neméně energičtí - ultimativně žádají, abychom již neuveřejňovali články dra Jana A. Bati. A tak jsme si zvolili "zlatou střední cestu" - budeme uveřejňovat články obou autorů i nadále a jsme dokonce rádi, že vzbudily takový rozruch v emigraci.

Obdrželi jsme však i několik hodnotných příspěvků o otázce podílu zaměstnanců na zisku podniku a o cestě k odproletarisování proletariátu, které postupně uveřejníme. Jsou to zajisté stěžejní problémy křesťanské sociální nauky a stanou se velmi aktuálními v okamžiku osvobození naší vlasti od komunismu a komunistů. Nebudeme zde diskutovat o tom, zda lze rozřešit dělnickou otázku v rámci socialistického státu - tuto eventualitu již rozřešil sám život.

Socialismus nemůže řešit dělnickou otázku jednak proto, že není s to vyrobiti materiální substrát pro všeobecnou spravedlivou distribuci, jednak proto, že podstata socialismu záleží v proletarisaci všech občanů bez výjimky a v jejich zotročení všemocným státním aparátem. Musíme proto tedy hledati řešení otázky sociální v rámci soukromého podnikání. Skutečnost života prokázala, že dělnickou otázku lze v tomto rámci rozřešit. Soukromopodnikatelská soustava zaručuje maximální výrobnost, kvantitativně i kvalitativně, a všechny nedostatky její sociální lze naprosto eliminovati pomocí dobrého sociálního zákonodárství. Zdá se však, že si nikoliv všichni přispívatelé a dopisovatelé našeho časopisu uvědomují, že samotné soukromé podnikání, bez korektivu státního sociálního zákonodárství, nemůže samočinně rozřešit otázku spravedlivé distribuce vyrobených statků a služeb, a že může naopak i přivést k hospodářským a sociálním katastrofám - viz americkou krizi r. 1929 a následovnou krizi světovou.

Avšak při řešení dělnické otázky nesmíme zapomínati na podstatné úkoly. Dosavadní diskuse o tomto tématu a předešlé dopisy čtenářů se výslovně zabývaly jen otázkou poměru mezi zaměstnavateli a zaměstnanci a jejich podíly na vyrobeném produktu v rámci společenské pracovní smlouvy. Již jsme podotkli výše, že jsou to stěžejní problémy, které tvoří vlastní "jádro úkolu". Neboť podíl na zisku a preferenční

akce podniků, to všechno není jádro úkolu, nýbrž jen nadlepšení dané životní úrovně námezdního pracovníka. Jádrem úkolu je pak ona základní životní úroveň dělníka a jeho rodiny. Není-li však tohoto sociálního základu, pak mají všechna nadlepšení jen relativní hodnotu.

Tato základní životní úroveň každého námezdního pracovníka a jeho rodiny nemůže zajistiti žádná soukromá společenská smlouva, aspoň ne v její úplnosti. Dosavadní diskuse přehledly skutečnost, že existuje také společnost, která v rámci svých úkolů má všechny postačující prostředky k jejich splnění. Touto dokonalou společností je stát, který musí zajišťovati v zájmu obecného blaha všude, kde nestačí jedinec nebo společnost nižší. Je proto věcí státu, aby zabezpečil onu základní životní úroveň dělnictva svou legislativou a exekutivou, a to pomocí spravedlivé mzdy.

Co je to spravedlivá mzda?

Je to především mzda reální, t.j. obsahující skutečnou kupní sílu, která nesmí klesnout pod určité, zákonem stanovené procento.

Dále je to mzda rodinná, t.j. její výše musí býti taková, že se každý svobodný dospělý dělník může na ni oženiti, uživiti rodinu a něco si usetřiti pro budoucnost.

Konečně je to mzda stálá, t.j. dělník musí mít sociální jistotu před krisí a depresemi, bez obav o pokles své životní a společenské úrovně. Na základě této definice spravedlivé mzdy navrhuje, aby za měřítko všech hospodářských čísel v osvobozené vlasti byla vzata spravedlivá mzda mladého svobodného nekvalifikovaného dělníka. Nazýváme tuto zákonem stanovenou minimální mzdou normální mzdou. K normální mzdě pak patří tyto přídatky: kvalifikační (t.j. podle předběžného vzdělání a průpravy atd.), rodinné (podle počtu příslušníků rodiny), funkční, pak podle nebezpečí a nepříjemnosti práce, podle počtu odpracovaných let, a konjunkturální, t.j. podíl na zisku podniku atd. Bude-li některý čtenář trvat na dalších přídatcích, které nezapadají do uvedeného schématu, ochotně se k němu připojujeme.

Tajná organizace, která působí v naší emigraci pod názvem Čs. Zahraniční ústav v exilu, má v celém světě své filiálky a agenty. Tento tajný spolek na venek vystupuje jako nevinná vědecká a pracovní společnost, jejímž účelem prý je studium politických poměrů v ČSR a v exilu, podávání memorand a pod. Stojí to tak aspoň v zářijovém čísle oficiálního orgánu ZU "Tribuna" z r. 1950. Avšak skutečné cíle této tajné organizace jsou jiné a daleko méně nevinné. Již jsme o tom psali v předchozích číslech našeho časopisu. Opakujeme ve zkratce:

Prvním a bezprostředním cílem t.zv. Zahraničního ústavu bylo ovládnutí celé naší emigrace. Z počátku se to ZU skutečně dařilo. Téměř všechny čs. komitety v německých a rakouských táborech byly fakticky orgány ZU. Je nahromaděn velký průkazný materiál o teroru, jaký panoval až do nedávné doby v t.zv. táborových zemích a jehož oběti byli emigranti, kteří byli ZU pokládáni za nebezpečné pro činnost tohoto tajného spolku. Zahraniční ústav měl své agenty vsude, v komitétách, v táborových úřadovnách, jakož i ve všech instancích bývalé organizace IRO, a prakticky rozhodoval o distribuci dárkových akcí, screeningu a emigraci našich exulantů do zámoří.

Hlavní cíl ZU záleží v zachování socialistického řádu ve vlasti po nevyhnutelném pádu dnešního režimu. Agenti ZU pronikli proto do všech exilových - i náboženských - organizací, kde znemožňují ideový boj proti marxismu a socialismu, při tom se neštítí žádných prostředků pro zničení svých odpůrců. Tak na pr. Zahraniční ústav byl v pozadí podlého zákulisního tažení lonského roku proti našemu časopisu.

Kromě viditelných "memorand" podávaných cizím činitelům v dosti značném počtu a nehledě k velké drahotě papíru, ZU zakročil před několika měsíci prostřednictvím svých agentů v Australii ve prospěch tamější komunistické strany u příležitosti známého plebiscitu. V rukou Zahraničního ústavu je: předsednictvo t.zv. Rady svob. Československa ve Washingtoně (dělí se o vliv s pražskou komunistickou vládou, která tam má své emisary) jakož i dosavadní vedení RFE v Mnichově včetně náboženského vysílání.

Vedoucím ZU v Paříži je dr. Hubert Ripka-Malý, londýnští vedoucí jsou býv. kancléř Smutný-Velký, dr. Bernard, Blažej Vilím, dr. Boh. Bunža. V náboženských organizacích sledovali zájmy ZU a nár. soc. partaje dr. F. Uhlíř st. a dr. F. Uhlíř mladší včetně paní J. Uhlířové a jiní. V Německu to jsou dr. M. Kvetko, gen. Dastich, mjr. Brunner (nyní už v Anglii) atd. Šéfem Zahraničního ústavu je národní zrádce a bezprostřední vinník na 25. února 1948 Bohumil Lausman. Vrchní krmic a napaječ ZU je maršal Tito.

Římským agentem Zahraničního ústavu je dr. Adolf Plachý. Po 25. února 1948 stal se členem komunistického Akčního výboru na Ministerstvu zahraničních věcí. Akční výbory byly tehdy zřízeny Gottwaldem a Slánským v celé ČSR, na všech úřadech a závodech a jejich činnost záležela v udávání, propouštění a trestání všech skutečných i možných odpůrců komunistického režimu v Československu. Mohli proto býti členy Akčních výborů jen ti nejspolehlivější a režimu nejoddanější lidé, kteří pak prokazovali svou spolehlivost a oddanost skutky, t.j. udávali, propouštěli a trestali "reakcionáře". Dr. Adolf Plachý vstoupil do Akčního výboru Zámini za komunistickou čs. stranu lidovou exkomunikovaného kněze Plojhará jakožto místopředseda a setrval v této funkci až do září 1949, tedy půldruhého roku. Pak se ocitl v Německu, kde díky svým osobním stykům ještě z doby úřadování na Zámini získal pomoc a podporu jednoho bývalého vysokého hodnostáře z cizího diplomatického zastupitelstva v Praze. Dnes je v Římě. Činnost dra Adolfa Plachého v Římě záleží hlavně v gloriifikaci maršála TiTo-Brože na vlnách éteru, při čemž mu naprosto nevadí, že na Titových rukou lpí krev 2.000 zavražděných katolických kněží - konečně tito mrtví kněží již nemohou nikterak prospěti panu soudruhu Plachému v jeho snahách stát se jednou čs. výslancem u Vatikánu. Dalším úkolem pana soudruha Plachého je znemožnění protikomunistický boj v rozhlase. Jelikož pan dr. Plachý je pramizerný žurnalista a odvažuje se vystupovat veřejně jen pro nedostatek autokritiky - máme stenografické zápisy všech jeho projevů ve prospěch TiTo, Clementise a pod. a jsme ochotni kdykoliv uveřejnit ukázky oněch ubohých vejšplechtů - soustředil všechna svá úsilí na zákulisní intriky, což je ovšem slušivá zbraň pro člena ZU, dříve místopředsedu komunistického Akčního výboru, vždy věrného spolupracovníka pana Huberta Ripky Malého.

17

Jelikož však my nerozumíme intrikám a nehodláme jim čelití stejnými metodami, předkládáme tuto věc k uvážení naší emigrantské veřejnosti a také všem, jichž se záležitost pana akčního soudruha Adolfa Plachého více-méně týká. Byli bychom nesmírně potěšeni, kdyby pan akční Plachý nám dal příležitost předložití voškerý průkazný materiál, svědecké dopisy a potvrzení, jakož i stenografické zápisy projevů, příslušnému soudnímu tribunálu.

S. Ghelfand.

Soudruh Tonda Vejšplechta, z Prahy, povoláním desítkář,
radí washingtonské Radě: 3.

Vážení soudruzí,

tak se mi zdá, že přicházím k Vám se svými radami v pravý čas - dovidám se totiž, že zase to u Vás neklape, a že emigrantská reakce Vás nechce uznat za jedinou a vrcholnou reprezentaci celého československého exilu.

To víte, už jsme si tu v Praze dávali hlavy dohromady, soudruh Václav z Kopecků je celý nesvůj, vždyť tohle není maličkost, jste přece naše jediná naděje do budoucna. A soudruh vládní šenkýř Kléma Tlustej se zoufale chytá za hlavu: "kdo mne bude chránit," povídá, "až to všechno praskne? Kdo mi vydá osvědčení o ilegální činnosti anebo že jsem aspoň dělal partyzána?"

Musím Vás pokárat, soudruzí, jste kluci nešikovní, ač jste dostali u nás dobrou národněfrontofskou školu, náměstkovali jste s námi a generálně-ničili, pasy jsme vašim lidem vystavěli, výjezdní doložky opatřili aj prachy na cestu z Národní banky vyzvedli, nebo také leckterého z Vás naši kluci esenbáčtí převedli přes hranice. Takových obětí to stálo, jen abyste v exilu zachraňovali náš společný socialistický řád - a k čemu to všechno?

Místo abyste svorně s námi potírali reakci a propagovali socialismus - my doma, Vy v emigraci - rvali jste se mezi sebou jako psi o kost, kdo bude předseda, kdo místopředseda, kdo ve výboru kdo v pléně, až z toho nakonec byla ostuda. Doufali sme přece, že se aspoň nyní dáte dohromady, jak se patří, ale zklamali sme se.

Nerozumíte věci, vážení soudruzí. Udělali jste, na příklad, sociální referát - dobře. Ale jmenovali jste jen jednoho sociálního referenta, což byla chyba převeliká. Onen jmenovaný je ovšem spokojen, my konečně také, vždyť nám vždy dobře sloužil, ale nespokojený je za to druhý ucházeč Dolfa Pochůzka, že vyšel při tom naprázdno - a již šilhá po reakcionářích! Cožpak, soudruzí, nemohli jste udělat referáty dva, jeden třeba sociálněcemický a druhý sociálněhydraulický? Tak jste to měli udělat ve všem, a bylo by bývalo po nespokojenosti. Někdo by už to zaplatil, to jste nemusili mít žádné obavy.

Jinák Vás přece musím jen pochválit, soudruzí, vykonali jste kus dobré práce pro naši společnou věc. Měli sme zde veliký strach - zekména ti vděční kluci z bratislavského SNB - o podkováře Fernambuka, a sme moc rádi, že jste ho přece protáhli do té ameryky. Není to ovšem pro něho žádná slast, bydlet uprostřed té kapitalistické bídy, a víme, že se mu jistě stýská po našem socialistickém ráji, zvláště na Slovensku, kde si opravdu hezky počínal, jedna radost. Ti kluci esenbáčtí na něj nikdy nezapomenou, vždy se jich zastal ve sněmovně a na veřejnosti, i když někomu třeba hlavu utrhli. Už máme tady proň nachystán Beriův Rád, až se všichni zase shledáme v Praze.

Ale abych nezapomněl na řeč - musíte, soudruzí, ty reakcionáře pořádně přiskřípnout. Dijte reakcionáře všude! My tu máme hmotné zbraně: koncentráky, žaláře, bití, otrockou práci. To Vám ovšem ti zaostálí Amerikáni nedovolí. Ale Vy můžete užívat zbraní duchovních, hlavně udavačství a kupování duší. Jak někdo nejde s vámi a s námi, hned mu zarazte emigraci, reakcionářovi, a žádný Čarobalák, žádné šatstvo, aťshnije v lágru, no, však to umíte, nemusím vás tomu učit.

A teď vám něco poraším, soudruzí. Nebuďte líní a podávejte furt Amerikánům memoranda. Musí Vás stůjco stůj uznat za emigranckou vládu. My paksice na oko zaprotestujem, ale nic si z toho nedělejte. Vždyť jsme také protestovali kvůli mnichovskému rozhlasu, ale kdybyste jen věděli, jakou máme z něho radost! Ten Košický Program, jak hezky to naším neuvědomělým lidem vysvětlují, že je to humanita a podobně.

Řeknu Vám, že soudruh hradní šenkýř Kléma Tlustejch poslouchal, ani nehlesl, pak setřel slzy s očí a řekl uznale - "No, kámen mi spadl se srdce, Marto, at již se stane cokoli, ale socialismus u nás zůstane." - Moc hezky také v tom mnichovském rádiu povídali o Titovi, že prý má tvář začouzenou střelným prachem - ostatně ji měl také Heydrich. Mohli jste se však v tom rádiu zmínit také o tom, že Tito má hezká hnědá očka...

Ale abych neodbíhal: Vy musíte, soudruzi, v té Americe za každou cenu prosadit zákon na ochranu Rady. Jen uvažte, prosím, kolik výhod by z toho plynulo! Reakce by ihned schovala svou hydře podobnou stohlavou podstatu - a byl by pokoj.

Vy byste pak pochopitelně nám semo tamo vynadali, jen aby se neřeklo - však my si rozumíme - mnichovské rádio by mohlo vehementně pokračovat v drbání takového Hromádky a Stolla, což nás zřejmě nemrzí, a hlavně opatrně připravovat národ na další rozmach socialismu, až se vrátíte domů do lůna naší společné Národní frontičky. Jen neváhejte a jedněte!

Umlaťte Amerikány žádostmi a peticemi, aby kongres odhlasoval co nejdříve ten ochranný zákon. Hlavně hodně podpisů a razítek: všechny politické strany, mrtvé duše, svaz bývalých vězňů, generální sekretariát Fondu národní zločejny, přípravný výbor pro podporu Rady, svaz vlasteneckých žen a dívek, třeba také svaz nepíšících novinářů a ústřední spolek československých majitelů tvrdých klobouků v exilu, čím více toho bude, tím lépe.

A až bude konečně onen zákon na ochranu Rady schválen a podepsán americkým presidentem, pak jedněte rychle a energeticky a žádného reakcionáře nešetřte!

Naposled pak vám sděluji, vážení soudruzi, velkou novinu. Soudružka Stračena Bulíčková už je na cestě do exilu, je doprovázena dvěma esenbáky až k hranicím. Kontynuitu má ve výborném pořádku a přála by si ve Washingtoně řídit referát politické výchovy. Po cestě se zastaví ve Mnichově u soudruha Vanka, pak navštíví vedoucí Zahradnického ústavu v Paříži a v Londýně. Píší zároveň Bernardínkovi a kancléři Veselému.

-Stračena je trochu pohublá, protože se tu u nás ponejvíce živila sešrotovaným Rudým Pravem, tak se o ni tedpostarejte, vždyť patří k vám.

Pro dnešek končím, vážení soudruzi, a Práci čest!

Váš Tonda Vejšplechta.

Ministr.

Ministr obchodu
Uzavřel dohodu,
Ddělával kanony,
Ruskému národu.

Potrava pro děla
Vynáší velice:
Dušičkám hrabečky,
Ministru posice.

Ministr v exilu
Dělá dál kšeftičky,
Proti svým kanonům
Nabízí dušičky.

Domů se jedenkrát
Ministr navrátí
Národ mu za všechno
S euroky zaplatí.

Stanislav Brzobohatý.

R O Z P R A V Y , list pro křesťanskou demokracii.
Ročník III., číslo 8 - 9, srpen - září 1952,
Řídí a vydává S. Ghelfand, pod záštitou křesťansko-
demokratického hnutí v Itálii.
Adresa: S. Ghelfand, Casella Postale 5071,
Roma - Ostiense, Italie.
